

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899622
Dátum vydania rozhodnutia:	06.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899622.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 06. februára 2013, o odvolaní odsúdeného B. O. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2012, sp. zn. 2 Ntc 15/2012 rozhodol

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného B. O. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. novembra 2012, sp. zn. 2 Ntc 15 /2012 rozhodol tak, že

podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) sa na území Slovenskej republiky uznáva rozsudok Krajského súdu Korneuburg, Rakúska republika sp. zn. 703 Hv 1/09 m zo dňa 23. februára 2009, právoplatný dňa 23. februára 2009 v častiach, ktoré sa týkajú B. O., nar. XX. XX. XXXX v I., občana Slovenskej republiky, trvale bytom X., K. nám. XX, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Garsten, Rakúska republika, vo výroku o vine, ktorým bol B. O. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 142 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky (v bode I./) a zo zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 druhý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky (v bode II./) na tom skutkovom základe, že

A. Z. a B. O. v obci M. v následne uvedených časoch vo vedomej o úmyselnej súčinnosti ako spolupáchatelia (§ 12 Trestného zákonníka Rakúskej republiky) ďalej menovaným osobám násilím odňali cudzie hnutelné veci s úmyslom sa ich privlastnením neoprávnene obohatiť a to:

I./ dňa 19. 12. 2008 A. K. dvoma údermi päťou do tváre mobilný telefón v hodnote 450 Eur, finančnú hotovosť vo výške 15 Eur, cestovný lístok v hodnote 122 Eur, kancelársky materiál v hodnote 100 Eur ako aj peňaženku, tašku na plece a vestu v hodnote 45 Eur,

II./ dňa 22. 12. 2008 C. G. tým, že A. Z. jej nastriekal do tváre sprej s korením, kabelku a dve plastikové tašky v celkovej hodnote 290 Eur, pričom lúpež vykonali s použitím zbrane,

ako aj vo výroku, ktorým bol B. O. podľa § 28 ods. 1 prvej trestnej sadzby Trestného zákonníka Rakúskej republiky, § 143 Trestného zákonníka Rakúskej republiky uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Slovenskej republiky bol B. O. na výkon tohto trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odsúdený B. O..

V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že so svojím prevozom na územie Slovenskej republiky vyslovil nesúhlas a 30. októbra 2012 sa konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, že koncom roka 2013 bude prepustený na slobodu. Zároveň poukázal na svoj zlý zdravotný stav po prekonaní srdcového infarktu, ktorý si vyžiadal operačný zákrok a následné používanie srdcového implantátu. Na obdobie jedného roka mu bola stanovená zdravotná terapia, ktorá je spojená s konkrétnou farmakoterapiou. V podmienkach súčasného výkonu trestu odňatia slobody má zabezpečenú takú lekársku starostlivosť, ktorú mu Slovenská republika vo svojich ústavoch na výkon trestu odňatia slobody zabezpečiť nevie.

Z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného B. O. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaných rozhodnutí, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol o predmetnej otázke v zákonnej lehote na neverejnom zasadnutí Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ani najvyšší súd pri plnení svojej prieskumnej povinnosti nezistil zákonné dôvody odmietnutia uznania a výkonu označeného rozhodnutia rakúskeho súdu uvedené v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona.

Aj keď z písomného vyhotovenia odvolania odsúdeného vyplýva, že dôvod, pre ktorý odsúdený B. O. nechce uložený trest vykonať na území Slovenskej republiky je v podstate ten, že v Rakúsku má lepšie podmienky výkonu trestu ako aj zdravotnej starostlivosti, tieto dôvody pre iné rozhodnutie o posudzovanej otázke so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii nie sú rozhodujúce. Pokiaľ odsúdený B. O. v písomnom odôvodnení podanej sťažnosti navyše uviedol, že „dňa 30. 10. 2012 sa konalo pojednávanie o rozhodnutí môjho prepustenia z výkonu trestu a sudca vyniesol rozsudok - prepustený na slobodu koniec roka 2013“, k čomu priložil kópiu rozhodnutia tamajšieho súdu, je potrebné uviesť nasledovné. Z prekladu zápisnice a uznesenia Krajského súdu Steyr z 11. októbra 2012, sp. zn. 18 BE 214/12 s-10, 18 BE 215/12 p, na ktorom je v záhlaví uvedený dátum 30. októbra 2012 spoľahlivo vyplýva, že „1. podmienené prepustenie väzňa B. O., narodeného XX. XX. XXXX v I., Slovensko, podľa § 46 ods. 1 Trestného zákonníka v spojení s § 152 ods. 1 č. 1 Trestného zákonníka, sa z a m i e t a; 2. žiadosť na predbežné upustenie od výkonu trestu podľa § 133a Trestného zákonníka sa z a m i e t a. Na podklade uvedeného možno preto vysloviť, že skôr uvedené tvrdenie odsúdeného B. O. nezodpovedá objektívnej skutočnosti.

Aj vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 ods. 7 zákona, pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4).

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože odsúdený bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.).

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.